

gjerling; fordi det er Hans Majestæts Ministre, men for at understøtte den i Alt, hvad sandt, ret, dansk, godt og ærligt er. Jeg troer derfor, at, naar vi ville blive staaende ved at antage Londontractaten og overdrage Hans Majestæts Regjering paa dens eget Ans og Tilsvær at udføre den saaledes, som de have modtaget den, saaledes at de ikke krænke den danske Grundlov, som jo Ingen af os vil have krænket, og som vi jo heller ikke have mindste Grund til at ahne; at vore Ministre ville krænke, saa kunde vi vel blive enige om denne Sag, og jeg vil tillade mig for nogle Dieblikke at udbede mig den ærede Rigsdags Dyrkjærlighed for min Anskuelse af, hvorledes en virkelig Gjennemførelse af Londontractaten kan føre til Alt hvad der kan ønskes for vort Fædreland, og Alt, hvad udenlandsk Magter have grundet Ret til at forvente af os. Det er nemlig ganske vist, at, dersom vi beholde den Arvelov, vi have allensals endnu, som er betegnet i den danske Kongelov fra Art. 27—40, da vil, naar den nærværende Mandstamme uddør, Arvesølgen gaae over til Hendes Højhed Landgrevinde Charlotte, og efter hende skulde den gaae over til hendes ældste Søn, Prinds Frederik af Hessen; ogsaa han har givet Afkald og hans ældste Søster Prindsesse Marie har givet Afkald, og alle disse Afkald ere givne i Gunst af den yngre Søster Prindsesse Louise af Glücksborg; Alt, hvad der er skeet indtil dette Punkt, er skeet i Overensstemmelse med Kongelovens Arvesølge; for at vi kunne naae derhen, kunne vi altsaa aabenhart aldeles ikke undvære Kongelovens Arvesølge; men, naar det ved følgende Renunciationer overdrages fra Prindsesse Louise til hendes Gemal Prinds Christian af Glücksborg at bestige Danmarks Throne, istedetfor at det ellers vilde kunne føie sig saaledes, at hun skulde have været regjerende Dronning i Danmark, medens han skulde være lovlig Regent i det forrige Lehnshertugdømme Holsteen, og at det var en Stilling, som, navnlig efter det danske Hofs egen Erklæring og hvad der har fundet Understøttelse hos de udenlandsk Magter, var ubehageligt, at da skulde Kronen overføres til Prinds Christian af Glücksborg, det er den Combination, som Lon-

donnertractaten handler om, hvad de udenlandsk Magter have understøttet; det er ikke nogen Byrde, de have villet lægge paa Danmarks Rige, men det er en velvillig Haand, de have rakt til, at Forholdene saaledes ordnes, at det kunde blive til Gavn for Danmark og betryggende ogsaa for Europas Ligevægt, som der er lagt Vægt paa, at det kunde være betryggende for Bevarelsen af Freden i Norden, som nødtigt skulde forstyrres. Dersom altsaa Rigsdagen i Overensstemmelse med § 4 i Grundloven giver sit Samtykke til, at Prindsesse Louise overdrager sine Rettigheder, naar Arven engang ligger for hende, til sin Gemal, Prinds Christian af Glücksborg, saa er den Combination kommen istand, hvorom Londontractaten handler, og saa staaer der tilbage at spørge om, hvad skal der saa skee, naar engang Prinds Christian af Glücksborg dør? Da er det ved disse Aetær ogsaa bestemt, at de Sønner, som han har i lovligt Egtteskab med sin nærværende Gemalinde, skulde tage Arv efter Førstefødselsretten, Mand efter Mand, saaledes, at Dvinderne skulde være udelukkede; men alt dette passer sig endnu til Arvesølgen i den danske Kongelov; thi, dersom vi ikke havde noget som helst Andet at rette os efter, saa vilde Kongelovens Arvesølge just føre til den Folge ved indtrædende Thronstifte, som der ogsaa er betegnet i Londontractaten, og, dersom det engang kom dertil, at Prinds Christian af Glücksborgs Mandstamme skulde uddøe, og der altsaa vilde blive Tale, om Thronen skulde overdrages til en Dvinde eller en Person, som kun ved Dvindelinien var beslagtet med den sidst afdøde Konge, see, da er det, at den 2den Artikel i Londontractaten skal træde i Kraft, og da spørges der om, hvordan vilde Danmark da have staaet, dersom vi ikke havde bevaret vor Arvesølge efter Kongeloven. Vi skulle vel huffe, mine Herrer, at Keiseren af Rusland som Chef for det gottorpiske Hus har, naar dette Tilfælde indtræder, forbeholdt sig, at han da gjør Krav paa Lehnshertugdømmet Holsteen, at han altsaa enten for sig selv eller en hvilken som helst anden Prinds, han maatte stille, stiller en lovlig berettiget Mand til at fordrø Lehnshertugdømmet Holsteen, og dersom det da var saaledes, at vi havde vor